Η ιστορία μας εμπαίζει. Σαν μια θεότητα που μας εξουσιάζει δεν μας αφήνει να αποφασίσουμε, για μια σειρά από υποθέσεις που μας αφορούν, ή έστω μας ιντριγκάρουν. Την ίδια στιγμή που Κουβανοί εξόριστοι στο Miami πανηγύριζαν για την είδηση του θανάτου του Fidel, άλλοι τόσοι κάπου αλλού, έκλαιγαν από οδύνη.

Fidel. Ο μαχητής που έκανε αντάρτικο επί τρία σχεδόν χρόνια στα βουνά της Sierra Maestra, κατάφερε να εκδιώξει ένα σάπιο καθεστώς, και έκανε την θριαμβευτική είσοδο στην Αβάνα την πρωτοχρονιά του ’59. Έγινε ο ίδιος εξουσία και τότε συνέβησαν πολλά. Βρέθηκε στη δίνη του πιο ακραίου συμβάντος του Ψυχρού πολέμου, έπαιξε ένα πρωταγωνιστικό ρόλο, σε μια κρίση που έφερε τον πλανήτη πιο κοντά από ποτέ σε μια πυρηνική σύγκρουση, αφού η ακεραιότητα της πατρίδας είχε προκληθεί από την ανοηCIA του κόλπου των χοίρων.
Όταν εξουσιάζεις τα πράγματα αλλάζουν.

Η μαυρόασπρη ηρωική φιγούρα που κόσμησε δυτικά νεανικά δωμάτια στη δεκαετία του ’60, μετατράπηκε σε μια έγχρωμη εικόνα της εξουσίας, που λειτούργησε και σαν καταλύτης της επανάστασης, του πλουραλισμού, της συλογικότητας στις αποφάσεις, στις ενέργειες. Όπως οι περισσότερες ηγέτες που δεν εξελέγησαν, μιλούσε με τις ώρες σε πλήθη κόσμου, που παραληρούσαν, με το στόμφο και τις κινήσεις που έπρεπε για να συγκινήσει, να παρασύρει, να πείσει.

Πολεμήθηκε με φανατισμό, αντέδσρασε αντιστάθηκε με τον ίδιο τρόπο. Δεν υπήρχε κι άλλος. Άφησε ένα έντονο πολιτικό στίγμα, σε παγκόσμια κλίμακα, έδωσε στον εφαρμοσμένο σοσιαλισμό μια λατινοαμερικάνικη νότα. Αποχαιρέτησε τα εγκόσμια λίγο μετά τα 90 του, ενώ είχε αποσυρθεί από την πολιτική σκηνή μετά το 2006, παραδίδοντας τα ηνία της εξουσίας στον αδελφό του, Ραούλ.

Θα πρέπει, ίσως, να συμμαχήσουμε με την ιδέα, ότι δεν ήταν ούτε Τέρας, μήτε Μορφή. Κι αυτό είναι το πιο δυσάρεστο από όλα.
Σαν να είπαμε πολλά όμως, για θέματα που λίγο γνωρίζουμε και καθόλου δεν ζήσαμε.